

чалъ, осыпвалъ го съ милости и почести, обхождалъ са съ него като съ роденъ сынъ. Но Брутъ не са съблазниль отъ Цезарева тѣ милости и по възможность държалъ себеси далечъ отъ него: Ъдяла го мыслъ та, че свобода та на отечество то была потъпкъна отъ произвола на единъ чловѣкъ.

Душа на съзаклетіе то былъ преторъ тѣ *Кассій*; той мразяль властителя, какъто Брутъ мразяль власть та. Кассій былъ единъ отъ тѣзи блѣднолики, исъхнѣли хора, които малко спятъ, а много мыслятъ въ тишина: Цезарь безсъзнателно са бояль отъ него. Кассій употребявалъ сички тѣ възможны усилія да склони на своя страна Брута. Често Брутъ нахождалъ на своя еждебень столъ записки съ думы тѣ: „Ты спишь ли, Бруте!“ А на статуя та на радоначалника му, древяго Брута, нѣколко пѣти было написано: „О, ако бы ты живѣль сега!“ Сички тѣ таквызи възванія турили край на Брутова та нерѣшимость; той станжль глава на съзаклетници тѣ: день за Цезарева та смърть назначили 15-й марта на 44 та година до Р. Х., — този самыя день, въ който щѣли да объвѣжтъ диктатора „царь на сичко то господарство освень Римъ.“

Отколѣ вече туряли на щрекъ Цезаря. „Не! по добръ ѣ да падне челѣкъ, нежели вѣчно да са бои,“ отговориль той. Вечерь та преди смърть та му, въ общество то, що са было събрало у Лепида, минжла дума, каква смърть ѣ най желателна. „Неожиданна та,“ бърже казалъ Цезарь. Въ противоположность на Помпея, който былъ много суевѣренъ, Цезарь никога не обръщаль вниманіе на пророки, но въ послѣднѣ време тѣ съ чуденъ начинъ са струпвали надъ него. Свещенны тѣ щитове въ храма издавали неясенъ звукъ; въ жертвенны тѣ животны не нахождали бѣль дробъ; нощъ въ Цезарева та спалня отваряли са съ тряскъ прозорцы тѣ и врата та; жена му *Кальпурнія*, видѣла на сънь, че той ѣ убитъ. Утрена та 15-й Марта, тя заклевала мъжа си да не излѣзва въ този день, и дѣйствително,